

DIA A DIA

amb Déu

Núm. 235 1r trimestre 2015

*“Oh el meu jo, oh vida de les seves preguntes
que tornen de la desfilada interminable dels deslleials,
de les ciutats plenes de necis
què hi ha de bo en aquestes coses?”*

*Resposta: “Que tu estàs aquí,
que existeix la vida i la identitat,
que prossegueix el poderós drama
i que tu pots contribuir amb un vers, ...
que prossegueix el poderós drama
i que tu pots contribuir amb un vers!”*

Walt Whitman

Quin serà el teu vers?

La història de la humanitat està plena de persones que han escrit versos, ... està plena de vides que han sigut poemes per a tots nosaltres; Des de científics que han fet que la nostra vida sigui més llarga i de millor qualitat, fins a escriptors que han omplert les nostres biblioteques de mons meravellosos on perdre'ns, passant pels homes i les dones que han dedicat la seva vida a ajudar els altres.

Però, no solament grans vides, d'aquelles que tothom coneix, també hi ha hagut poemes que ens han fet més feliços, que ens han ajudat en els moments difícils, ... hi ha persones que han escrit versos tan macos al nostre voltant que, gràcies a elles, el món ha estat un lloc millor per a nosaltres.

La història de la humanitat amb Déu també ha estat plena de

vides que han contribuït a escriure un poema preciós, que parla d'un Déu que ens estima i es preocupa per nosaltres. Les històries que ens narra el text bíblic són una part d'aquest llarg poema, ple de versos escrits per homes i dones que lluitaren per fer arribar l'esperança.

Però, el vers més meravellós d'aquest poema que parla de Déu i nosaltres, va ser Jesús, ... el Fill de Déu que es feu home per nosaltres. En ell hem conegut el Déu d'amor, un Déu que vol fer realitat totes les nostres esperances, un Déu que ens acompanya en els moments difícils i en els moments alegres, ... quan plorem o quan riem, ... un Déu que vol seguir lluitant perquè aquest llarg poema de la seva història amb nosaltres tiri endavant.

Quin serà el teu vers?

Tots i totes som cridats a escriure un vers en la història de Déu amb la humanitat, i aquest vers ha d'estar ple de pau, d'amor, de justícia i de goig, ... una alegria que no es solament riure, o ser sempre feliços, sinó, més aviat la joia de saber, fins i tot en els moments difícils, que la nostra esperança d'un món millor està arribant, i que mentre arriba nosaltres podem contribuir amb un vers.

Iniciem un nou any, una nova oportunitat de seguir escrivint aquest poema d'amor. Quin serà el teu vers?

Estima el Senyor, el teu Déu, obeeix-lo i sigues-li fidel: en ell trobaràs la vida
(Deuteronomi 30, 20)

Marta López Ballalta

(Les reflexions diàries d'aquest Dia a Dia són de l'Enric Capó, escrites pel 1 trim. Del 2007, ja fa vuit anys.)

<p>E.P.B.C. (ESGLÉSIA PROTESTANT DE BARCELONA CENTRE) c/ dels Tallers, 26 - 08001 BARCELONA - 93-318 97 98</p>

Compte bancari: Triodos Bank c/c: **1491 0001 28 2027130323**

CULTES 1r trimestre 2015

<i>Diumenge</i>	<i>PREDICADOR</i>	<i>DIACA/AJUDANT</i>	<i>ORGANISTA</i>	<i>butlletí</i>
04/01/2015	MARTA LÓPEZ	Lídia GUINOT Elisabet CORTÈS	Benjamí Capó	daniel
11/01/2015	MARTA LÓPEZ	Eliseo NAVARRO Cristina AKAMBA	Elies Cortès	caroli
18/01/2015	MARTA LÓPEZ	Pepita SÁNCHEZ Esther RIÓN	Pablo Turón	alícia
25/01/2015	SAMUEL FABRA	Lluïsa BRAÑA Daniel MARQUÈS - Marta HUCH	Esther Raduà	samuel
01/02/2015	MARTA LÓPEZ	Paquita GARCÍA Marta FREIXES	Benjamí Capó	rubèn
08/02/2015	MARTA LÓPEZ	Elia GONZÁLEZ Gastón JOHNSON	Elies Cortès	daniel
15/02/2015	MARTA LÓPEZ	Lídia GUINOT Elisabet CORTÈS	Pablo Turón	caroli
22/02/2015	JOEL CORTÉS	Eliseo NAVARRO Cristina AKAMBA	Esther Raduà	alícia
01/03/2015	MARTA LÓPEZ	Pepita SÁNCHEZ Esther RIÓN	Benjamí Capó	samuel
08/03/2015	MARTA LÓPEZ	Lluïsa BRAÑA Daniel MARQUÈS - Marta HUCH	Elies Cortès	rubèn
15/03/2014	MARTA LÓPEZ	Paquita GARCÍA Marta FREIXES	Pablo Turón	daniel
22/03/2014	MARTA LÓPEZ	Elia GONZÁLEZ Gastón JOHNSON	Esther Raduà	caroli
29/03/2014	MARTA LÓPEZ	Lídia GUINOT Elisabet CORTÈS	Elies Cortès	alícia

Dijous 1 gener Filipencs 1,1-11

Què és el que et crida més l'atenció del text? Subratlla un verset, i pregunta't per què l'has subratllat. Recorda que Pau és a la presó. Recorda com eren les presons d'aleshores. Quin és el seu consol i quina la seva preocupació? Per quines coses dóna gràcies? Què desitja per als cristians de Filipis? Què sent l'apòstol pels seus germans en la fe?

Ateuim-nos a dir a Déu el que sentim pels nostres germans de l'església.

Divendres 2 gener Filipencs 1,12-18

És bo tot el que em passa? Pot ser-ho? Ho puc fer bo? Les tribulacions, ¿serveixen per alguna cosa més, que per fer plorar? Què en podem treure de bo de les coses dolentes que ens passen a la vida? Les hem d'acceptar només com a negatives? Valora l'experiència de Pau en el passatge. En un món ple de contrarietat, i què és el que alegra el cor de l'apòstol?

Que sàpiga transformar tot el que em passa, per a la glòria de Déu.

Dissabte 3 gener Filipencs 1,19-26

És maco de pensar que Pau confia en els altres i que compta amb les oracions que fan per ell. Això li dóna fortalesa i seguretat. En la seva inseguretat i el seu desig d'anar-se'n amb Crist, tancant aquest període terrenal de la seva vida, sap que es quedarà en aquest món per amor dels altres. En el passatge hi ha frases memorables que hauríem de guardar al cor: la seguretat que, passi el que passi, Crist serà glorificat en ell per a qui "viure és Crist; i morir, un guany".

Mirem el futur amb confiança i seguretat. Ell hi és present!

Diumenge 4 gener Filipencs 1,27-30

Patir per Crist, ¿és una gràcia espiritual? Pau ho diu. ¿És que patir forma part de la vida cristiana i és un mèrit que hem d'atresorar? Evidentment que no. Però, quan arriba, no ho fa amb les mans buides ni plenes de desgràcia, sinó que ens ve amb la plenitud de Déu, amb la seva força, amb la seguretat de la victòria. És una experiència que, d'altra manera, no es pot tenir.

Dóna'm, Senyor, saber lluitar i, si és necessari, patir per tu i pels germans.

Dilluns 5 gener Filipencs 2.1-4

El goig de l'apòstol és que la comunitat cristiana visqui com a tal, en la comunió de l'Esperit, en l'afecte entranyable i la compassió. Unànimes i ben avinguts. Si això es dóna, ell està content del tot. Si no es dóna, la comunitat deixa de ser. Una comunitat cristiana ha de mostrar en la seva vida -no solament en el seu missatge- els signes del Regne que anuncia. Què és el que busquem a la nostra comunitat? (v.4) És això?

Demanem al Senyor la seva guia per a la nostra comunitat. Que la santifiqui, l'enforteixi i ens doni vertadera comunió.

Dimarts 6 gener Filipencs 2,5-11

Aquest és un dels passatges que hauríem d'aprendre de memòria. És un cant a la glòria de Crist, ple de significat i de teologia. S'ha anomenat el passatge de la "kenosis" (fer-se no res). Ens dóna tota la història de Crist. Des de la igualtat amb Déu, fins a la condició d'home, la mort de creu i la seva glorificació. Acaba amb una crida a agenollar-nos i confessar la sobirania de Crist.

Que tinguem els mateixos sentiments (v.5)

Dimecres 7 gener Filipencs 2,12-18

En aquesta carta als Filipencs, Pau està sempre content, per tot dóna gràcies i tot li sembla meravellós. És com si en la foscor de la presó hagués vist brillar com mai la llum interior. Com si enmig de la tristor hi trobés les més grans raons per estar content. Fins i tot si arriba a ser condemnat i sacrificat, se n'alegra i se'n felicita. Podem imaginar-nos un amor més gran?

Mostra'm, Senyor, els motius que tinc d'estar content.

Dijous 8 gener Filipencs 2,9-30

Timoteu i Epafrodit són dos dels col·laboradors de Pau. Com cap altre apòstol que coneguem ha estat sempre envoltat d'ajudants. Alguns van ser molt positius, d'altres el van abandonar. Aquests dos són dels seus fidels. Que n'és de bona la companyia i l'amistat sobretot quan ens sentim sols. Jesús mateix la va demanar als deixebles. N'hem sentit necessitat alguna vegada? Els hem trobat, els amics i germans?

Donem gràcies a Déu pels nostres amics. Recordem-los un a un. Són una gran benedicció.

Divendres 9 gener Filipencs 3,1-3

Compte! És el cor del passatge. Tenim la seguretat que Ell és amb nosaltres, però hi ha greus perills al nostre voltant. Quins són els que menciona Pau? Quins són els que tenim nosaltres? Què és el que avui dificulta més la vivència de la fe? Les passions internes? Les passions externes? Els plaers? Què significa refiar-nos d'un títol humà?

Preguem pels nostres germans. Que no caiguem en la temptació.

Dissabte 10 gener Filipencs 3,4-6

Res nostre no val. No podem aportar a la nostra relació amb Déu cap mèrit, cap títol, cap pretensió. Les nostres millors obres, res no valen per guanyar-nos el favor de Déu. Tot és de gràcia, i ningú no pot pretendre tenir drets. Pau ho tenia tot, humanament, però davant Déu no tenia res. Va ser la gràcia de Déu que el va anar a trobar i el va renovar. Què se'ns demana per ser acceptables per Déu?

Preguem pels qui busquen la fe, i no la troben.

Diumenge 11 gener Filipencs 3,7-11

Trobar la fe significa canvi de valors. Les coses més apreciades, potser ara són les menys desitjades. Pau ha tingut aquesta experiència. La cosa més gran per a ell, com a bon fidel jueu, era obtenir la justícia pels seus mereixements. Ara ja no hi està interessat. Ha trobat la justícia de Crist, molt superior. Quins valors del món hem deixat com a poc dignes de ser atresorats, i quins són els nostres valors d'ara?

Ensenya'm a destriar en la meua vida el que no val.

Dilluns 12 gener Filipencs 3,12-16

Mai, no hem arribat. Tota la vida és una cursa vers l'objectiu final: Jesucrist. Ningú no és perfecte. La vida cristiana ha d'ésser un continu creixement vers l'objectiu de la vida i, a mesura que l'anem assolint, ha d'anar canviant, per tal de reflectir la glòria del Regne vers el qual anem. Si el pecat és desviar-se del camí, i caminar per un camí errat; la fe ens posa en el camí correcte, i ens dóna els mitjans per poder-lo recórrer. I també els mitjans necessaris per assolir la glòria final.

Dóna'm, Senyor, la força diària per a la cursa.

Dimarts 13 gener Filipencs 3,17-21

Pot semblar presumptuós que Pau es proposi a si mateix com a model a seguir. Però, ell sap molt bé que qui va davant de tots, i ens inspira a tots, és Crist. I també sap que, lamentablement, n'hi ha molts que no segueixen el camí, malgrat que professen ser cristians. Són aquells que tenen com a Déu el ventre i el sexe. El cristià ha de ser diferent. És ciutadà del cel, i cap allà camina. ¿Com és concebible que estigui dominat per les passions humanes?

Dóna'm, Senyor, netedat de vida, a la ment i al cor.

Dimecres 14 gener Filipencs 4,1-3

Escrits en el llibre de la vida, què vol dir? Ho sabem, nosaltres? Ho sap l'apòstol? Tota la seva vida, des de la conversió, ha estat dedicada a escriure una nova història en aquest llibre. No la seva pròpia, sinó aquella que ha estat possible gràcies a Crist. Ara ho recorda, i també recorda altres noms que hi són.

I els nostres?

Dijous 15 gener Filipencs 4,4-7

Els cristians tenim motius d'alegria: el Senyor és a prop. Queda poc temps. El que cal és viure sense inquietuds, en la pregària i en la pau. I els altres? El que diu Pau no exclou la nostra responsabilitat en el món. L'hem d'acomplir, però en la serenitat i en la pau interior. Tots vivim sota la pau de Déu que sobrepassa tot enteniment. Què ens pot torbar?

No oblidem l'acció de gràcies. Busquem avui un motiu per donar gràcies a Déu.

Divendres 16 gener Filipencs 4,8-9

La darrera recomanació de l'apòstol es refereix als objectius de la vida. Poden ser molt diversos, però ha d'haver-hi una unitat fonamental. Quina ha de ser? Ens ho diu amb tota claredat el passatge: la vida no és una sèrie d'actes que hem de fer o que hem d'evitar. El més important de la vida és prendre la direcció correcta i seguir endavant sense mirar enrere.

Et demano, Senyor, que en totes les meves lluites tingui la teva pau.

Dissabte 17 gener Filipencs 4,10-14

Pau ha arribat a una vertadera saviesa. Sap tenir, i sap no tenir. Està avesat a tot. I això és important. Saber no tenir i saber rebre. No és cap vergonya rebre dels altres quan tenim necessitat. Ho fem en el si del cos de Crist on tots som germans. Pau es va obrir a rebre l'ajuda dels germans, ell que mai no havia volgut viure de l'evangeli. Per altra banda, també és molt difícil aprendre a tenir, perquè molt sovint caiem en la temptació de l'egoisme. En tot i per tot és molt important la solidaritat.

Ensenya'm, Senyor, a rebre i a donar.

Diumenge 18 gener Filipencs 4,15-23

Filips va ser l'única comunitat de qui Pau va acceptar ajuda. Per a ella va ser un privilegi. Això demostra fins a quin punt Pau els tenia confiança. Pau sap que en el cos de Crist hi ha una vertadera comunió en la qual els béns dels uns i els dels altres es comuniquen per ajudar. Si ells han ajudat, Déu també els ajudarà. Qui escatima a Déu les seves ofrenes, no sap el que es fa. Qui sembla en abundància, en abundància també segarà.

Que el Senyor ens ajudi a tots a ser generosos.

Dilluns 19 gener Habacuc 1,1-4

Un clam per la justícia que sempre s'ha sentit en el nostre món, i que ens mostra fins a quin punt vivim un món moral i fins a quin punt sentim la nostra imperfecció. No és a una nova terra que volem arribar, és l'enyorança de la que hem perdut. Va ser la mateixa pregunta que els apòstols van fer al Mestre a la muntanya (Mt 24,3) "Quan passarà això i quin serà el senyal de la teva vinguda? Ningú no ho sap, però "tornaré a vosaltres".

No tinguem por de fer preguntes a Déu.

Dimarts 20 gener Habacuc 1,5-11

La resposta de Déu al clam del profeta ens mostra que els camins de Déu i els nostres mai no són els mateixos. Quan el profeta demana alliberament, se li anuncia més opressió. Els caldeus enemics estan a punt d'arribar. Encara no s'ha acabat el càstig del poble. Un futur ben amarg els espera. És que Déu vol el seu mal? No. Més aviat, han sembrat vents i recullen tempestats.

Molt sovint, en lloc de demanar l'alliberament, hauriem de demanar la nostra conversió als camins de l'amor i la reconciliació.

Dimecres 21 gener Habacuc 1,12-2,1

La queixa és una part lícita de la fe. La fa el profeta quan veu que pobles pitjors que el seu els castiguen. Com es pot entendre això? Com es pot suportar? Quin Déu és aquest que ens deixa en mans dels enemics, que no fa res en veure com ens torturen i ens maten? Si nosaltres hem estat dolents, ells són molt pitjors. Quina actitud adopta el profeta davant d'aquests fets? (2,1).

Demanem al Senyor que ens doni paciència per esperar la seva resposta.

Dijous 22 gener Habacuc 2,2-6

La resposta de Déu a la queixa del profeta és que també ells, els pobles opressors, trobaran el càstig a la seva conducta. El mal sempre és mal i, finalment, porta a la desgràcia i a la mort. Només cal esperar (v3) perquè l'explicació vindrà i no trigarà. Dins d'aquest passatge de judici hi ha una paraula que, a través de Pau, ens ha quedat gravada: "el just per la fe viurà" (Ro 1,17) o com diu la versió BCI "el just viurà per la seva fidelitat".

Senyor, no ens donis resignació, sinó paciència per esperar la teva salvació.

Divendres 23 gener Habacuc 2,7-11

Hi ha una llei de retribució? És veritat allò de "qui la fa la paga"? Són castigats els qui obren malament, els qui estafen i fan el mal? Mai no ho podem comprovar d'una manera clara, però creiem fermament que estem en un món moral i que, finalment, entrarem en una nova relació amb el món i amb Déu. Finalment, la justícia imperarà.

Ens cal evitar els camins d'enriquiment o de recerca del benestar a costa dels altres.

Dissabte 24 gener Habacuc 2,12-17

El profeta repassa la història del seu poble. La violència de la conquesta, l'embriaguesa de Noè, les injustícies de la nació. Hi ha una culpa molt gran i també un gran càstig. Allò que heu fet us faran. És la paraula de Jesús: qui mata amb l'espasa, amb l'espasa morirà. Però, enmig del passatge hi ha una nota d'esperança. Busca-la i subratlla-la. És una gran promesa, també per a nosaltres.

Que la glòria del Senyor ens ompli la vida!

Diumenge 25 gener Habacuc 2,18-20

Recordar la majestat de Déu davant els ídols del nostre món. Fer-nos ídols a la nostra imatge i semblança ha estat sempre una temptació humana. També nosaltres en tenim d'ídols, de molt diversa mena i amb diferents noms. Quins són aquests ídols del nostre temps? Quin lloc ocupen a la nostra vida? *Allibera la nostra comunitat dels ídols falsos!*

Dilluns 26 gener Habacuc 3,1-3

Contemplar la glòria de Déu és una de les grans visions interiors de la vida. Homes i dones de fe i d'oració ens aconsellen començar les nostres pregàries invocant Déu i usant els seus grans noms, recordant que n'és de gloriós el Senyor. I això ha de ser així. No podem començar mirant-nos a nosaltres mateixos o a la turbulència del nostre entorn. *Ens cal mirar cap amunt, on són les coses maques i lluminoses. Tal com ens ho ensenya l'oració del Senyor.*

Dimarts 27 gener Habacuc 3,10-13

El profeta vol mostrar, en unes frases literàries ben construïdes, tot el poder de Déu. Potser nosaltres n'hauríem d'aprendre. Hi ha qui parla de Déu com si fos el seu cosí-germà. La Bíblia ens ensenya a respectar el creador de totes les coses. En el passatge es veuen les dues cares de la moneda: el judici i la salvació. *No et vull témer, Senyor, però sí respectar la teva grandesa i majestat.*

Dimecres 28 gener Habacuc 3,14-19

El darrer passatge del llibre és el més eloqüent. Ja no queda res, ni als arbres fruiters, ni als camps, ni als corrals, ni als estables. Tot s'ha perdut. Però, això no desanima el profeta. Ell continua celebrant el Senyor. Llegiu a poc a poc els tres últims versets. Són un cant per a instruments de corda. *Per damunt de tot, Tu ets el Senyor!*

Dijous 29 gener Filèmon 1,1-7

Pau està segur de Filèmon. No en té cap dubte. En començar la carta li demostra com l'aprecia i com estima el seu treball. Filèmon serà sempre un dels clàssics de l'església. La comunitat es reunia a casa seva, cosa que nosaltres també coneixem. Però, a més, era l'home generós que sabia donar, i fer el bé. Molts havien rebut ajuda d'ell. Pau sap que li pot demanar qualsevol cosa en Crist. Quants en trobem a l'església que són així? Jo en conec alguns, potser molts.

Ser generosos amb els membres de la comunitat i més enllà.

Divendres 30 gener Filèmon 1,8-16

“En nom de l'amor” (v.9). Pau no parla de l'alliberament dels esclaus, però posa les bases per arribar a comprendre què s'ha de fer. Onèsim, l'esclau, és un “fill” de Pau i ha de ser rebut com un germà estimat. Es nota el desig de Pau de quedar-se amb Onèsim, però el convenç per tornar amb el seu amo de qui havia fugit, per tal de ser deixebles de Crist. En tenia dret Pau, de fer-ho? Ell sabia quina acollida tindria a casa de Filèmon. Hi hauria nous lligams, però no de cadenes, sinó d'amor en llibertat.

Ensenya'ns a complir sempre els nostres compromisos amb tothom.

Dissabte 31 gener Filèmon 17-25

El passatge i les paraules de Pau ens recorden la paràbola del bon samarità. “T'ho pagaré jo mateix”. Pau s'estima més demanar, que no pas exigir. Així ha de ser en el camí de Crist. Hi ha una autoritat de Pau, però no la vol exercir. És a l'amor i al respecte que Pau apel·la.

A l'església, el recurs a l'autoritat fa mal. No és obeir l'altre per força, el que cal fer, sinó estar convençuts que allò que es diu és correcte.

Diumenge 1 febrer Fets 1,1-11

El llibre dels Fets és la continuació de l'evangeli segons Lluc, el primer llibre del que ens parla el text. A l'evangeli, Lluc va presentar la vida de Crist; en aquest segon llibre segueix amb els actes del apòstols. Comença amb l'ascensió de Jesús, el manament de ser els seus testimonis i la seguretat de la presència de l'Esperit Sant.

Que el Senyor ens doni la força que necessitem per ser els seus testimonis en el món que ens envolta.

Dilluns **2** **febrer** **Fets 1,12-14**

La soledat dels apòstols sense Crist. La companyia dels germans. Constants i unànimes en l'oració. Encara no havien rebut res. La promesa de l'Esperit no s'havia encara complert. El que els uneix, els consola, els dóna forces per esperar és la pregària. Una pregària compartida i constant. Esperit de Déu, alena sobre nosaltres i dóna'ns el teu poder.

Dimarts **3** **febrer** **Fets 1,15-26**

Els germans de la comunitat de Jerusalem ja són 120. Conscients de la importància de la tasca apostòlica i del simbolisme del número 12, trencat ara amb la traïció de Judes, decideixen d'elegir-ne un successor. No fan cap votació -la democràcia no estava gaire arrelada aleshores- i el sistema d'elecció emprat potser no és el més adient, però una cosa fan bé: començar amb pregària.
Que el Senyor ens dirigeixi quan fem eleccions en la nostra comunitat.

Dimecres **4** **febrer** **Fets 2,1-13**

La més gran experiència de la primitiva comunitat cristiana. La constància en la pregària ha tingut una resposta excepcional. Els trets principals del passatge són: l'experiència de la plenitud de l'Esperit Sant, el do d'entendre's en llengües diferents, la revelació de la grandesa de Déu. En aquest dia i en aquest lloc va néixer l'església cristiana, per la qual cosa la Pentecosta és una de les grans festivitats cristianes.
Que el Senyor ens doni la força de l'Esperit per entendre'ns amb tothom.

Dijous **5** **febrer** **Fets 2,14-21**

El primer missatge a l'església cristiana. Els convertits parlen de l'evangeli amb força i fan la primera predicació evangelística. Ens diu primer que les manifestacions de l'Esperit són noves i no es conformen als nostres costums. Per a molts la reacció a l'evangeli pot semblar bogeria, però aquell que ho viu sap que ve de Déu. La segona cosa que ens diu el passatge és que la vinguda de l'Esperit no ha de ser una sorpresa. Ja estava predit a l'Antic Testament.
Preguem per tots els que comencen la vida cristiana amb goig.

Divendres 6 febrer Fets 2,22-36

El centre del missatge cristià és sempre Jesús, Aquell que va ser crucificat, va morir i va ressuscitar per nosaltres. Pere ho fa amb tota valentia. El verset 36 és un desafiament al poble d'Israel i a les seves autoritats. Vosaltres l'heu matat, però Déu l'ha fet Senyor i Messies.

Donem gràcies a Déu per Crist que ens ha estat donat i pels cristians que amb nosaltres viuen la fe.

Dissabte 7 febrer Fets 2,37-41

D'una manera misteriosa, la predicació de l'evangeli posa al qui l'escolta davant la realitat de la seva vida buida i separada de Déu, perduda i sense esperança. Això és el que els passa als reunits a l'àtic de Jerusalem. Senten tot el pes del seu pecat i demanen a Pere i als altres el camí que han de seguir. És sempre el mateix: conversió o penediment, i fe en Jesús. El baptisme serà signe d'aquest canvi que s'ha realitzat a la seva vida pel poder de Déu.

Ja sóc convertit al Senyor, però encara em queda molt del vell home al qual he de renunciar. *Que el Senyor m'alliberi més i més.*

Diumenge 8 febrer Fets 2.42-47

Potser aquest és un dels passatges més importants de la història de l'església. Descriu la seva edat d'or, el seu primer amor. Una i una altra vegada l'església s'haurà de mirar en aquest mirall per veure fins a quin punt s'ha apartat del camí de Déu i quina és la crida del Senyor. ¿Quins són els signes de la comunitat de Jerusalem que hem de tenir presents?

Preguem per una comunitat fidel i acollidora.

Dilluns 9 febrer Fets 3,1-10

Nosaltres, els catalans, diem molt sovint allò de "salut i pessetes" que dona fe dels nostre materialisme. Pere i Joan no en tenen, de diners. Ni or, ni plata. Però tenen una cosa millor: el missatge salvador de Jesús de Natzaret. La salut corporal és important, però també ho és, i molt, la seva guarició espiritual. Tot acaba, en el passatge, en lloança a Déu.

També els malalts necessiten de la nostra atenció i de la nostra pregària.

Dimarts 10 febrer Fets 3,11-16

Segon missatge de Pere. Ja no es tracta de la primera experiència de l'Esperit. Ara és el cas del poder salvador de Déu, en Crist. La guarició de l'invàlid ha estat només un signe d'aquest poder manifestat en Crist. El testimoni apostòlic emfatitza sempre la resurrecció de Crist. Tot tipus de miracle que ells puguin fer és "gràcies a la fe en el seu nom".

Senyor, augmenta'ns la fe!

Dimecres 11 febrer Fets 3,17-26

Pere es dirigeix als seus, els jueus. D'entre tots els homes i dones d'aquest món, ells han tingut el privilegi de ser els primers en rebre el missatge. Tota la seva història, patriarques i profetes, està plena de l'anunci de la "restauració universal". Ha arribat el "temps de la consolació". És, per tant, l'hora del penediment i la conversió per tal d'esborrar un passat i escriure un futur nou.

Una vegada ens vam convertir, però ho hem de tornar a fer dia rere dia.

Dijous 12 febrer Fets 4,1-5

Arriba la persecució. La religió establerta no pot tolerar Jesús. El seu poder i la seva intel·ligència perillèn. Cal fer un escarment. Pere i Joan són posats a la presó. És el principi d'una llarguíssima llista de creients omplint les presons jueves, les de l'imperi i les de tot el món. Però l'evangeli continua obrint-se camí i conquerint noves persones. Si al principi se'n reuneixen cent vint, i a la Pentecosta ja se'n van afegir tres mil, ara ja en són cinc mil. Per què no progressa l'evangeli avui entre nosaltres? En tenim alguna culpa?

Voldríem, Senyor, veure noves conversions a l'evangeli.

Divendres 13 febrer Fets 4,4-12

Tercer missatge de Pere, aquesta vegada davant les autoritats. Interrogat pels notables, dirigents i mestres de la llei, no es defensa, ni dissimula el que predica. Ple de l'Esperit Sant ho fa encara més fort, amb més èmfasi. Crist no és només aquell que ha vençut la mort, sinó l'únic sota el sol que pot donar als homes salvació.

Que el Senyor ens ajudi a dir el nostre missatge sense embuts.

Dissabte 14 febrer Fets 4,13-21

En aquest passatge apareix el problema de les relacions dels cristians amb les autoritats. Quan la voluntat de Déu està en joc, en qualsevol sentit, i les autoritats s'hi oposen, no hi ha dubte: primer s'ha d'obeir Déu que els homes. I això, no solament en el cas de persecució per causa de la fe, sinó en tots aquells casos de violència i injustícia que van en contra de la llei de Déu.

Mostra'ns clarament, Senyor, la teva voluntat per tal d'obeir-la.

Diumenge 15 febrer Fets 4,23-31

El recurs cristià de la pregària és de la màxima importància en els temps de persecució. Ha enfortit i animat els creients tot al llarg de la història i molt sovint, en lloc d'afeblir els creients i de fer desaparèixer l'església, ha produït resultats totalment diferents. Els creients de Jerusalem es refugien en la pregària sense deixar de predicar Jesús i, per això, senten tot el poder de l'Esperit.

L'acció cristiana és important, però és l'oració la que venç les grans batalles de l'esperit.

Dilluns 16 febrer Fets 4,32-35

Quan mirem el món ideal i busquem una fórmula per fer-lo realitat, de seguida pensem en aquest temps de l'església de Jerusalem. L'amor els havia unit en un sol cor i una sola ànima i s'estimaven fins al punt de posar-ho tot al servei de tots. Van aconseguir que entre ells no hi hagués pobres. Tots aportaven el que podien per afavorir els altres.

Fes-nos, Senyor, generosos els uns amb els altres.

Dimarts 17 febrer Fets 4,36 - 5,11

La primera mentida contra l'Esperit Sant de la que se'ns dona notícia. Lluc ho vol remarcar: no és mentir als homes, tractar d'enganyar-nos els uns als altres, cosa que fem tots, malgrat saber que no és admès per Déu. Aquí es tracta d'enganyar Déu. Els homes ens podem mentir els uns als altres, i mai no saber-ho. Però, qui vol enganyar Déu no sap el que es fa. L'introdueix en el seu món en lloc de deixar-se introduir en el de Déu. En la mort d'aquest matrimoni, els creients van veure la ira de Déu.

Que el nostre sí sigui sempre sí i el nostre no, no.

Dimecres 18 febrer Fets 5,12-16

El passatge ens parla del primer lloc públic de reunió dels cristians: el pòrtic de Salomó. Aquest pòrtic era la columnata que hi havia a la part oriental de l'atri dels gentils, a l'esplanada del temple. La gent se n'apartava. Parlaven bé dels cristians, però no s'hi ajuntaven. El que els movia de veritat i els portava a acostar-se als apòstols era el poder que aquests tenien de fer miracles.

Que el nostre lloc de reunió sigui també porta del cel.

Dijous 19 febrer Fets 5,17-26

L'església primitiva, i fins el segle IV, va patir persecucions. A l'empresonament de Pere i Joan, ara s'hi afegeix el de tots els apòstols. Ens diu el text que eren moguts per la gelosia; però, en aquesta ocasió ho tenien malament. El Senyor allibera els apòstols, i els perseguïdors no arriben a saber ben bé com. El fet és que continuaven predicant. La lliçó que han rebut no els canvia: envien un altre cop gent al temple per empresonar-los.

Encara hi ha gent a la presó per causa de Crist. Preguem per ells.

Divendres 20 febrer Fets 5,27-33

El testimoni dels apòstols es fa cada vegada més clar i valent. Crist és per a ells cada vegada més real, i el seu poder els enforteix per afrontar tot el que vingui. La dreta de Déu és amb ells. No solament són testimonis de Crist, sinó que hi afegeixen el de l'Esperit Sant, cada vegada més evident a la seva vida.

Mai no podem acceptar un no dels homes, si Déu ha dit sí. Que el Senyor ens ajudi a fer-ho així.

Dissabte 21 febrer Fets 5,34-42

Entre les veus de por, de gelosia i de venjança dels membres del Sanedrí, una veu sensata: la de Gamaliel. No era un home desconegut, tot al contrari. Era un dels mestres de la llei més importants que pertanyia al grup dels fariseus i representava el corrent teològic liberal. Va ser mestre de Pau (22,3). "Si és cosa d'homes es destruirà tot sol; però, si és de Déu, no aconseguireu destruir-los".

No vulguem fer la guerra pel nostre compte, sinó l'obra de Déu.

Diumenge 22 febrer Fets 6,1-7

Es tracta del nomenament dels primers diaques. A poc a poc aniran sorgint a l'església els diferents ministeris per al servei de la comunitat. El primer que havia sorgit era el de la predicació de l'evangeli. Ara, la necessitat de la gent i la necessitat de repartir el menjar fa que la comunitat elegeixi set diaques. Esteve serà el de més anomenada entre ells.

Preguem pels diaques de la nostra església. Proveu de recordar-los pel nom.

Dilluns 23 febrer Fets 6,8-15

“Com la cara d'un àngel”. Així és com veien en el Sanedrí a Esteve, però això no el va lliurar de la condemna. Ens recorda les paraules de l'evangeli de Joan: “la llum va venir al món, però els homes es van estimar més les tenebres que la llum, perquè les seves obres eren dolentes”. El mateix passa amb els grans d'entre els jueus. No poden tolerar la cara d'un àngel.

Que el Senyor ens doni forces per mantenir-nos fermes en els moments difícils de la vida.

Dimarts 24 febrer Fets 7,1-16

En aquest passatge comença el gran discurs de testimoni i de comiat d'Esteve. Davant del Sanedrí fa un repàs de la història del seu poble per arribar a jutjar i condemnar aquells que el jutgen, i tenen poder de destruir-lo. En aquesta primera part, es refereix als patriarques i la seva història portada per Déu mateix.

Preguem perquè Déu condueixi la nostra història.

Dimecres 25 febrer Fets 7m17-29

Comença a parlar de Moisès, l'altre gran capdavanter de la història d'Israel. En aquest passatge Esteve recorda el temps que Moisès va passar a la cort de Faraó on es va preparar per ser un gran dirigent polític i militar. Destaca la seva lleialtat al poble en matar un egipci. El propòsit de Déu era salvar el poble, malgrat que els hebreus aleshores no ho van entendre.

Dijous 26 febrer Fets 7,30-43

Esteve es refereix als segons quaranta anys de la vida de Moisès. Van ser els anys del desert, on va veure l'esbarzer que es cremava i no es consumia. La seva intenció és mostrar l'obra pacient de Déu en un poble poc disposat a deixar-se portar per Ell. És el poble que es va rebel·lar contra Moisès i es va fer el vedell d'or per adorar-lo.

Deixa't sempre portar per Déu. Sense presses.

Divendres 27 febrer Fets 7,44-52

Esteve arriba a la conclusió del seu discurs. Recorda el tabernacle del desert i el temple de Jerusalem, però recorda que "l'Altíssim no habita en cap edifici fet per mans d'home". La ira dels membres del Sanedrí s'encén quan Esteve aplica la història, i recorda com el poble d'Israel va perseguir sempre els profetes, el mateix que ells fan. Teniu la llei, però no l'heu guardada. Tot estava a punt per a la tragèdia final: la mort d'Esteve.

Que el Senyor ens doni la força de dir sempre la veritat, sense embuts.

Dissabte 28 febrer Fets 7,54-60

A Esteve sempre li correspondrà l'honor d'haver estat el primer màrtir de l'església cristiana. La paraula "màrtir" vol dir només testimoni, però en la pràctica es va anar emprant per distingir aquells que havien donat testimoni fins a la mort, per Crist.

Fes-me, Senyor, testimoni teu fins a la fi de la meva vida.

Diumenge 1 març Fets 8,1-8

La persecució no sempre és dolenta a la vida de l'església. Evidentment que fa mal. Però a vegades també serveix per despertar una església adormida, i recordar-li la seva missió. Això va passar a Jerusalem on la persecució va dispersar els creients i els va portar a predicar l'evangeli a d'altres indrets. Qui ho fa, i molt bé, és Felip, que no era un apòstol, sinó un diaca. Perquè la tasca d'evangelitzar és per a tothom.

Tots plegats hem de recobrar la nostra tasca d'evangelitzar. Demanem-ho al Senyor.

Dilluns 2 març Fets 8,9-25

Primer intent de suborn i d'obtenir poders de l'Esperit per mitjà de diners. Això es va produir en èpoques fosques de l'església i va encunyar una paraula: "simonia". Convertir la fe en un negoci, d'alguna manera, ha estat sempre una gran temptació. Ja sigui tractar de subornar Déu (Si Tu em dones el que et demano, jo et donaré...), convertir la salvació en una qüestió de guanys o tractar de comprar béns espirituals.

Esperit de Déu, alena sobre nosaltres i dóna'ns la teva força!

Dimarts 3 març Fets 8, 26-40

Felip està atent a l'Esperit a fi d'entendre on havia d'anar, a qui havia de comunicar l'evangeli i com ho havia de fer. Qui finalment rep el seu missatge és un eunuc etiòp, tresorer de la reina d'Etiòpia. Aquest home vol saber més del Déu d'Israel, i Felip vol comunicar el missatge. La trobada acaba en conversió i baptisme.

Que el Senyor ens capaciti per saber aprofitar les circumstàncies per donar testimoni de la fe.

Dimecres 4 març Fets 9,1-9

L'hora més important de la vida de Pau. És l'hora decisiva. L'home que perseguia els cristians es troba amb Jesús. No era la primera vegada. Ens ho diu en el seu testimoni davant d'Agripa (26,14): "És inútil que tiris guitzes contra l'agulló". Sentir Crist i no fer-li cas fins la gran culminació. És Pau que es rendeix a la força de l'Esperit. "Què haig de fer, Senyor?"

Mai no ens hem de resistir a la força de l'Esperit.

Dijous 5 març Fets 9,10-19

També és aquest un moment important en la vida de Pau. Ananies representa la tradició jueva que ha acceptat a Jesús com a Senyor i Salvador. Ara intervé, en la vida de Pau, per donar una benedicció i una missio: els pagans entren a formar part del poble de Déu. Pau és l'apòstol que Déu ha escollit i ho serà en el sofriment, però ple de l'Esperit.

No vull admetre que hi hagi portes tancades a l'evangeli. Déu les pot obrir totes.

Divendres 6 març Fets 9,19-25

El miracle s'ha produït. L'home que semblava el terror entre els cristians ara és un d'ells i el més treballador i el que amb més força predica que Jesús és el Fill de Déu. Qui s'ho hagués pogut pensar? Potser ningú. Però Déu té els seus camins, i és en Ell que confiem. Sentiments contradictoris. Els jueus el volen matar; els deixebles el volen salvar i ho fan baixant-lo muralla avall.

Cap cor no és massa dur per a la força transformadora de l'evangeli.

Dissabte 7 març Fets 9,26-31

Pau és oficialment acceptat. El seu viatge a Jerusalem serveix per ser presentat als apòstols, i perquè arribi a ser un d'ells. Qui el presenta és Bernabé, el qual explica com s'ha produït tot, però el major testimoni és el de l'Esperit que li permet predicar amb valentia el missatge. L'església es consolida i creix.

Hem de saber acceptar els altres, malgrat que siguin diferents.

Diumenge 8 març Fets 9,32-34

Un fet aïllat. Un paralític, com aquells a qui ajudava Jesús, és guarit. No tots ho eren, però el poder de la convicció que els donava l'Esperit feia que molts malalts arribessin pels apòstols a la guarició. No es dona això, avui? Creiem fermament que sí, encara que de diferent manera, ja que, de no ser així ¿per què pregar pels malalts?

Preguem pels malalts, un a un, pel seu nom. L'oració és poderosa per ajudar els que passen per situacions difícils.

Dilluns 9 març Fets 9,36-43

El fet devia haver quedat molt gravat a la ment de la gent. No es tracta solament d'una dona que és alçada del llit de la mort. Lluc fa menció del lloc on va succeir -Jafa- de com es deia la dona en arameu -Tabita-, de quina era la traducció grega -Dorques- i del seu significat -gasela - També fa esment del seu caràcter: es donava als altres. Dorques ha quedat a la història com un exemple de dona dedicada a les bones obres.

Fer de la nostra vida un motiu de lloança al Senyor.

Dimarts 10 març Fets 10,1-8

La història de l'església es va movent vers el que serà el seu gran camp de missió i de creixement: els països pagans. Cal preparar els jueus i els qui no ho són, per al gran esdeveniment. Dos homes, un per cada grup, seran els escollits per Déu per fer el gran viatge vers tot el món. Corneli, un home pagà, però piadós, que creia en l'únic Déu. I Pere, un jueu pels quatre costats, però a qui Déu obre els ulls.

Tothom és objecte de l'amor de Déu. No hi ha favoritisme.

Dimecres 11 març Fets 10,9-16

Encara avui els jueus practicants fan distincions entre els aliments, és a dir, entre el que poden i el que no poden menjar. Es tracta de l'antiga llei que trobem a l'Antic Testament. Mai no han entès el missatge de Jesús que "no és el que entra a l'home que el contamina, sinó el que surt del seu cor". Pere tampoc no ho havia entès. Ha de ser la visió que el faci reflexionar. Aquesta reflexió li servirà per la seva trobada amb Corneli.

Treu, Senyor, de la meua vida tota superstició!

Dijous 12 març Fets 10,17-33

El transcendental esdeveniment de l'entrada dels pagans en el món de la fe cristiana es prepara minuciosament. Corneli i els seus acompanyants van a trobar Pere. La doctrina de la impuresa dels pagans hi és present, i Pere la menciona, però també la lliçó que ha rebut: "Déu m'ha fet comprendre que no he de tenir cap persona per impura". El món pagà s'asseu davant de Pere (v.33>) i diu: "som aquí davant Déu, per escoltar tot allò que el Senyor t'ha manat de dir-nos".

Totes les persones humanes, homes i dones, són germanes per estimar i servir.

Divendres 13 març Fets 10,34-43

La veritat ha arribat al cor de Pere: "Déu no fa distinció de persones". El que cal és tenir fe, i actuar correctament. El missatge que fins ara havia estat reservat als jueus ara és comunicat als pagans. Pere, aquell a qui Jesús va donar les claus del regne de Déu, obre una porta a l'esperança per a tothom. Per aquesta porta hi hem entrat nosaltres.

Ensenya'm a obrir les portes del Regne als altres.

Dissabte 14 març Fets 10,44-48

A la predicació de la Paraula segueix el do de l'Esperit. Els signes que s'havien donat en el dia de la Pentecosta es repeteixen. Llengües per proclamar la glòria de Déu. Una lloança sense paraules intel·ligibles. I per què no? Tots ells reben el signe que segella la promesa de Déu: el baptisme. Ningú no els en podia privar. Si Déu els accepta, els homes també els han d'acceptar.

Som batejats, i el fet d'haver rebut el signe ens ha d'enfortir en la fe.

Diumenge 15 març Fets 11,1-18

Es produeix la primera tensió en el si de l'església naixent. Tota novetat crea problemes, i l'acceptació dels pagans a la comunió de l'Esperit n'era un dels més grans. Pere sap que introduir coses noves no ha de ser idea d'un de sol. Qui ha de dir si està ben fet o no, és la comunitat. En aquest cas, la de Jerusalem. El passatge conté l'explicació que Pere els va donar.

La comunitat dels germans, l'església, és la que té autoritat per decidir. Els altres ho hem d'acceptar.

Dilluns 16 març Fets 11,19-26

Lluc, l'autor del llibre, torna a prendre el fil de l'extensió de l'Església. Els perseguits van cada vegada més lluny, i prediquen a jueus i no jueus. Antioquia és la ciutat que més accepta l'evangeli, i l'església mare de Jerusalem hi envia Bernabé, que queda impressionat pel progrés de l'obra i, a fi de consolidar-la, va a buscar l'ajuda de Pau. Una dada per a la història: va ser a Antioquia on els cristians van ser anomenats cristians per primera vegada.

Que el Senyor ens doni creixement a l'obra que ha posat en les nostres mans.

Dimarts 17 març Fets 11,27-30

És el primer exemple que tenim de la solidaritat entre congregacions. En aquest cas, la congregació més afectada és la de Jerusalem. Una gran fam s'estén sobre la regió, i l'església d'Antioquia acorda organitzar una col·lecta que fan arribar als que presideixen la comunitat de Jerusalem. Bernabé i Saule, que havien estat enviats per l'església mare per predicar, ara tornen portant ajut material per als més pobres.

Preguem pel Tercer Món, i perquè les esglésies multipliquin l'ajuda que hi envien.

Dimecres 18 març Fets 12,1-5

Un altre Herodes, nebot del que havia participat en la passió de Jesús, persegueix els cristians. Per motius polítics, més que religiosos, fa decapitar Jaume, el germà de Joan, i en veure que això li dóna crèdit entre els jueus, vol continuar aquest camí, i fa empresonar Pere. Però, Déu té altres plans per l'apòstol.

Ens cal ser fidels en temps de calma i també enmig de la tempestat, en temps de llibertat i en temps d'opressió.

Dijous 19 març Fets 12,6-11

Les cadenes i els guàrdies són com no res quan el Senyor decideix d'intervenir. La llum entra en la foscor de la presó, i el missatger (àngel) del Senyor allibera Pere. Però, ni ell mateix s'ho creia. Li semblava una visió. Finalment constata el poder de Déu, i li dóna glòria.

Ensenya'ns a confiar en el teu poder, Senyor.

Divendres 20 març Fets 12,12-19

Des que es va saber que Pere era a la presó, tota la comunitat pregava intensament, però quan Pere es presenta a la porta de la casa, en resposta a aquella pregària, no s'ho poden creure. Només Rode ho fa. El que va passar a aquesta comunitat no està gaire lluny del que passa molt sovint entre nosaltres: preguem, però no esperem vertaderament una resposta ràpida i clara a la pregària.

La fe, a l'hora de pregar, és condició indispensable.

Dissabte 21 març Fets 12,20-25

En la mort d'Herodes, l'església primitiva hi va veure el càstig diví. No podia ser d'altra manera. El rei s'havia col·locat en el lloc de Déu, i la gent l'escoltava com si de Déu es tractés. La mort que li va venir, rosegat pels cucs, tenia un motiu molt clar: haver usurpat l'honor degut a Déu. Corria l'any 44 d.C.

Donem sempre l'honor a Déu. Només Déu és Déu.

Diumenge 22 març Fets 13,1-3

A poc a poc, l'església es va organitzant. La d'Antioquia, que segurament era la més nombrosa, tenia profetes i mestres, i l'Esperit va portar la comunitat a nomenar homes dedicats a l'obra de missió. Bernabé i Saule reben la imposició de mans, i es dediquen plenament al servei de l'evangeli. Es tracta del principi del costum d'ordenar pastors i missioners.

Preguem per tots aquells que es dediquen plenament a l'obra de Déu.

Dilluns 23 març Fets 13,4-12

Els viatges dels creients són sempre viatges missioners. Per on passen i prediquen la Paraula, la gent es converteix. Troben tota mena de persones i personatges: un fals profeta, un procònsol interessat, un mag malvat. L'opció del mag fa que finalment Pau el castigui durament amb un temps de ceguesa.

Hem d'aprendre a aprofitar les oportunitats per parlar de Jesús.

Dimarts 24 març Fets 13,13-41

Un passatge llarg que conté el sermó de Pau a la sinagoga. Allí el culte era molt senzill i no era una cosa estranya que s'invités a persones presents a donar un missatge. Pau ho aprofita per fer una interpretació de la història d'Israel. Des del temps de l'esclavatge a Egipte -els diu- Déu havia previst un salvador. Aquest Salvador és Jesús, aquell que va morir i ressuscitar. Ell és el vertader alliberador del seu poble.

Recordar el passat, molt sovint ens fa entendre el present.

Dimecres 25 març Fets 13,42-52

La predicació de l'evangeli provoca confrontacions entre jueus i pagans. Els primers se senten ferits en veure com els pagans accepten l'evangeli. La gelosia que els omple el cor els porta a parlar malament dels apòstols, els quals els anuncien el judici de Déu. Vosaltres rebutgeu la Paraula? Aleshores, la portem als pagans. És bo de notar l'actitud tan positiva dels pagans.

Preguem per un enteniment cada dia més grans entre els pobles i les religions.

Dijous 26 març Fets 14,1-7

Ningú no pot aturar aquests homes de Déu. L'evangeli serveix de judici entre els uns i els altres. Hi ha sempre una reacció favorable, tant per part dels jueus com per part dels pagans, però també es dona cada vegada amb més freqüència l'oposició dels qui no volen creure. Si els apòstols són obligats a marxar d'un indret, van a altres pobles a donar-hi el mateix missatge. Ningú no els pot fer callar.

Senyor, dóna'ns el poder de ser testimonis teus a tot arreu.

Divendres 27 març Fets 14,8-20

La guarició, com en el cas de l'invàlid, venia més de la fe dels malalts que del poder apostòlic (vers.9). Però, la gent pensa que són déus i els volen adorar. I aquest és un perill real a l'església. Pau i Bernabé ho resolen proclamant l'únic Déu, el creador del cel i de la terra. Tothom s'ha de convertir dels seus ídols a aquest únic Déu.

Treu de la meva vida, Senyor, els altres déus, que res no valen.

Dissabte 28 març Fets 14,21-28

Es van establir les bases per a la consolidació de l'església. Ells no poden atendre tants llocs on han de predicar l'evangeli. Què fer? A cada església van designant responsables que les presideixin. En el futur, el apòstols estaran en contacte amb ells i els orientaran. Aquest va ser el motiu de moltes de les cartes de Pau.

Preguem pel nostre compromís d'acceptar responsabilitats a l'església.

Diumenge 29 març Fets 15,1-5

Es presenta el primer conflicte seriós en el si de l'església. Hi ha una part dels jueus ortodoxos que han acceptat l'evangeli, però encara viuen el judaisme i pretenen que tots els cristians pagans es sotmetin a la Llei de Moisès. La discussió és molt forta, i acorden de consultar l'església-mare i els apòstols. Amb aquest encàrrec, Pau i Bernabé aniran a Jerusalem.

Els cristians no hem de carregar als altres càrregues inútils.

Dilluns **30** **Març** **Fets 15,8-21**

Aquesta és l'acta del primer concili de l'Església Cristiana. Aquest concili es va reunir a Jerusalem vers l'any 51 i va tenir per objecte decidir si els pagans s'havien de sotmetre a la llei de Moisès. Es va acordar que no era necessari. Només es va pregar als cristians d'ascendència pagana que s'abstinguessin de carn oferta als ídols, del matrimoni entre parents i de menjar sang. Es tractava de coses que horroritzaven els jueus, i per això se'ls demana que no ho facin.

Mai no hem d'escandalitzar el germà. Si cal, és millor privar-se de coses lícites per amor a ells.

Dimarts **31** **març** **Fets 15,22-35**

La carta que els enviats de Jerusalem porten a Antioquia és un exemple de moderació. Té la forma de carta, però també porta l'autoritat del concili. La frase "l'Esperit Sant i nosaltres" pot semblar presumptuosa. Però es tracta de donar caràcter oficial a la resolució. Malgrat aquest concili, els judaïtzants sempre han estat d'alguna manera presents a la història de l'Església.

Cal que sempre ens sotmetem al criteri de la comunitat reunida en assemblea.

El Dia a Dia es renova, ara pots rebre'l cada trimestre per correu electrònic, solament has d'avisar-nos a:

diaadia@esglesiatallers.org.

Si així ho fas, estalviarem molt de paper i el medi ambient ens ho agrairà.

També ens hi pots fer arribar les teves opinions.

Si prefereixes seguir rebent el format imprès no hi ha cap problema, te'l seguirem enviant.

També pots recomanar-nos a les teves amistats. Si ens volen rebre també poden adreçar-se al nostre correu electrònic.

Si tens facebook fes un "Me Gusta" a la nostra pàgina, i rebràs, cada matí, el devocional del dia.

